

Een koninklijke kerst

Jenny Holiday bij Boekerij:

Kerstmis in New York
Een hertog met kerstmis
Een koninklijke kerst

Jenny Holiday

Een koninklijke kerst

Wat als een Europese prinses verliefd wordt
op een New Yorkse taxichauffeur?

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-599-0228-2

ISBN 978-94-023-2282-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *So This Is Christmas*

Vertaling: Textcase

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Textcase

© 2022 Gepubliceerd in overeenkomst met Avon, een imprint van HarperCollins uitgevers.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Elle, die meneer Benz voor zich zag,
en in hem geloofde voordat ik dat deed.*

1

Eenendertig dagen tot Kerstmis

Zoals gewoonlijk ging de post-it als laatste de koffer in.

Verandering is het essentiële proces van alle bestaan. – Mr. Spock

Cara trok hem van de spiegel in haar slaapkamer en legde hem bovenop haar toilettafel. Ze wist niet waarom ze hem er altijd gewoon bovenop legde terwijl de rest van haar spullen zo zorgvuldig was ingepakt. Haar kleding, schoenen en notitieboeken waren even netjes tegen elkaar aan geplaatst als bij een spelletje Tetris. Ze nam aan dat het kwam omdat ze bij aankomst graag haar koffer opendeed, in een hotelkamer in Milwaukee of Madrid of Miami, en dit het eerste was wat ze zou zien. Maar één dezer dagen zou een overdreven agressieve douanebeambte haar uitkiezen voor een willekeurige controle en de post-it verloren gaan in de chaos.

Wat prima zou zijn. Het was maar een ding. Een visuele weergave

van een gevoel dat los van de afbeelding bestond. Ze kon die woorden altijd op een nieuwe post-it schrijven. Hij plakte niet eens meer – hij moest in de lijst van de spiegel worden gestoken om te blijven zitten – en de inkt was vervaagd. Ze had er in de loop der jaren weleens aan gedacht om er met een stift overheen te gaan, maar ze vond het wel mooi hoe de smaragdgroene inkt die ze als achttienjarige had gebruikt, was vervaagd tot tandartspraktijkgroen. Het herinnerde haar eraan hoe ver ze was gekomen. Hoeveel ze ook was veranderd en dat ze daarom per definitie nog steeds hier was, niet alleen niet dood, maar ook succesvol. Ze kwam steeds dichterbij haar doelen.

Een blik op haar telefoon liet haar weten dat haar Uber nog tien minuten bij haar vandaan was. Tijd om het grote afscheid af te handelen. Ze vergeleek haar lastminutelijst met behoeftes met de inhoud van haar schoudertas: paspoort, telefoon, laptop, opladers, briefingmap, sudokubboek. Ze zette zich schrap en wierp een snelle blik op zichzelf in de spiegel die bij haar slaapkamerdeur hing. Ze mocht er niet uitzien alsof ze had gehuild. En dat had ze ook niet gedaan, niet echt. Als er een paar tranen waren ontsnapt tijdens het douchen, dan was dat omdat ze oververmoeid was. Een mechanische reactie op uitputting.

‘Je hebt nog nooit hoeven reizen met Thanksgiving,’ zei haar moeder toen Cara van de gammele trap van haar zolderslaapkamer naar de keuken klauterde. Het was vier uur ‘s ochtends en ergens had Cara gehoopt dat haar ouders niet wakker zouden zijn.

Maar natuurlijk waren ze dat wel. Ze stonden altijd op om haar uit te zwaaien. Vooral vandaag, de dag dat Cara vertrok voor een reis waardoor ze Thanksgiving zou missen. Cara reisde meerdere keren per jaar, maar ze zorgde er altijd voor dat ze thuis was voor Thanksgiving, de heiligste feestdag in haar familie, wat grappig was omdat ze katholiek waren. Wat betekende dat er veel andere

letterlijk heilige dagen waren – Kerstmis? Pasen? – waarvan je zou denken dat die veel belangrijker waren.

Niet dus.

‘Heer, laat ons oprecht dankbaar zijn voor deze gaven.’ Dat werd elke dag gezegd in het huishouden van Delaney, en het was elke dag gemeend, maar het meest op Thanksgiving.

Mam keek droevig. Omdat haar moeder van haar hield, herinnerde Cara zichzelf, en teleurgesteld was dat ze weg zou zijn met de feestdagen. Al was teleurgesteld misschien te zwak uitgedrukt, gezien de tranen die hadden gevloeid toen ze twee dagen geleden had aangekondigd dat ze er niet zou zijn.

‘Degene die zou gaan heeft zijn heup gebroken,’ zei Cara voor de tiende keer, terwijl ze haar stem rustig probeerde te houden. Cara had de neiging om de emoties van haar moeder op te zuigen, net zoals de secundaire rook die ze had geïnhaled toen haar moeder nog rookte.

‘Ik weet het. Ik heb voor hem gebeden. Ik begrijp alleen niet waarom jij degene moet zijn die zijn plaats inneemt. Je hebt al die jaren al zo veel gegeven aan dat bedrijf.’

‘En “dat bedrijf” heeft zo veel aan mij gegeven.’ Aan óns. Ze probeerde het te zeggen zonder enige afkeuring in haar toon, op een manier die haar moeders robuuste gevoel van trots niet zou krenken.

Het lukte niet. ‘Ik weet het. Ik weet het,’ zei haar moeder snel, terwijl ze zich omdraaide en agressief roerde in de pan met haver-mout die ze elke ochtend kookte. Zoals gewoonlijk kon haar moeder horen wat Cara niet zei: ‘dat bedrijf’ had voor een dak boven hun hoofd gezorgd en was de reden dat haar vader volgend jaar met pensioen kon.

Ze zuchtte. Ze was prikkelbaar omdat prikkelbaar zijn makkelijker was dan teleurgesteld. Ze had de neiging om uit te halen als

ze zich kwetsbaar voelde. Ze begon opnieuw. 'Ik moet gaan omdat dit een groot, belangrijk project is waar we al vier maanden aan hebben gewerkt en ik degene ben die er het meeste verstand van heeft, na de kerel met de gebroken heup.' Ze was zijn baas en dat is wat je deed als je de baas was. Tenminste, dat was wat je deed als je een senior medewerker was die iemands baas was. Ze hield van haar werk, dacht ze. Ze hield ook van het reizen dat erbij hoorde. Het gaf haar een gevoel van vrijheid, van uitgestrektheid, van verbazing. Als ze eerlijk was voelde het of ze zo'n leven voor zichzelf had gecreëerd. Tenminste, dat was zo geweest.

Ze was de laatste tijd zo veel onderweg geweest; ze was gisteren pas teruggekomen van twee weken in San Diego. Ze was moe, echt doodmoe. Ze had gewoon wat slaap nodig en dan zou ze wel van deze vreemde melancholie af zijn. Echt. Ze had al eerder feestdagen gemist, alleen geen Thanksgiving, en dat kon ze nu weer doen. In haar jaarlijkse functioneringsgesprekken noemden ze altijd haar betrouwbaarheid. Ze was een teamspeler. Een gerespecteerd leider. Die bijvoeglijke naamwoorden waren er steeds meer geworden. Ze had er hard voor gewerkt. Op een dag zou ze partner worden dankzij deze bijvoeglijke naamwoorden.

'Het is gewoon...'

Argh! Cara wilde schreeuwen door de manier waarop haar moeder dramatisch pauzeerde, nog steeds met haar rug naar haar toegekeerd terwijl ze in haar haverhout roerde. 'Het is gewoon wat?' Welke preek zou haar moeder nu weer tevoorschijn halen? *Het is gewoon dat ik niet weet hoe je ooit tijd zult hebben om iemand te ontmoeten als je zo hard werkt. Ik snap gewoon niet hoe ze van mensen kunnen verwachten dat ze zo hard werken en ook nog een gezin hebben. Het is gewoon, het is gewoon, het is gewoon...*

'Eerlijk gezegd had ik tot voor vorige week nog nooit van Eldovia gehoord,' zei haar vader goedmoedig, terwijl hij zijn exemplaar

van de *Post* neerlegde. Het was aandoenlijk dat hij zich zoals altijd niet bewust was van de spanningen tussen Cara en haar moeder – of misschien negeerde hij ze bewust.

Hoe dan ook, ze was dankbaar voor het nieuwe onderwerp. ‘Ik denk niet dat veel mensen dat hebben.’ En dat gold ook voor de partners van CTZ, ook wel ‘dat bedrijf’ genoemd, voordat ze waren uitgenodigd om mee te bieden op de klus. Cara had weleens van Eldovia gehoord, maar alleen omdat ze elk land met zijn hoofdstad uit haar hoofd had geleerd voor de aardrijkskundewedstrijd in groep zeven, toen ze in een bijzonder agressieve onderwijs-is-de-weg-uit-armoedefase zat. ‘Het is klein. Het doet niet veel.’ Behalve luxe horloges maken en haar ouders waren geen luxe horlogemensen. Het kleine Alpenland maakte niet eens zoveel horloges meer. Vandaar het grote lucratieve contract. En de reis tijdens Thanksgiving.

Cara’s moeder zette met glimmende ogen een kom havermout voor haar vader neer. Verdomme. Cara wilde Thanksgiving net zomin missen als haar moeder. Ze wilde haar vlucht niet gebruiken om de zaak te bestuderen, want hoewel ze het dossier kende, was ze de afgelopen weken niet erg betrokken geweest bij de dagelijkse details van het project, omdat Brad zich aan het voorbereiden was op de reis.

Cara zei tegen zichzelf dat Thanksgiving gewoon een dag was. Net zoals de post-it gewoon een stukje papier was. Het sentiment van Thanksgiving was niet uniek voor de vierde donderdag van november.

Een traan ontsnapte uit de ooghoek van haar moeder.

Fucking Brad. Op haar goede dagen zag Cara Brad als een managementuitdaging. Hij bestond, vertelde ze zichzelf, om haar te herinneren aan haar Mr. Spock-spreuk. *Verandering is het essentiële proces van alle bestaan.*

Cara had geen rol gespeeld bij het aannemen van Brad, ook al rapporteerde hij aan haar. Hij was in Cara's productieteam gedropt door een van de partners die bevriend was met Brads vader. Cara moest zich altijd aanpassen aan Brads flauwekul. Maar dat was oké, want dat betekende dat ze zich altijd aanpaste. De zomerstagiaire die klaagde over Brads continue complimenten over haar kleding? Zij praat met Brad en herschrijft het beleid voor seksuele intimidatie van het team. Brad die op zijn achtentwintigste zijn heup breekt omdat hij dronken van een dakterras in de Hamptons valt? Cara gaat naar Eldovia voor Thanksgiving.

'We facetimen donderdag,' zei ze tegen haar ouders. 'We zullen de hele tijd facetimen. En met kerst ben ik terug.' Nauwelijks, maar ze zou het halen. Ze zou de ochtend van kerstavond uit Eldovia vertrekken en met de tijdsverandering in haar voordeel op tijd thuis zijn om te koken.

'Ik zal je missen, meisje,' zei haar vader, terwijl hij opstond en haar in zijn armen sloot. Ze liet hem haar langer vasthouden dan ze normaal zou doen en dankte de hemel dat Patrick Delaney haar had gekozen als zijn eigen kind. Toen ze hem losliet, vermeed ze oogcontact met beide ouders. 'Als ik partner word, hoef ik niet zoveel te reizen.' Partnerschap. De gouden kans. De droom die ze had gehad sinds haar eerste werkdag bij CZT als twintigjarige stagiaire. Als dat eenmaal was gebeurd, zou ze geen Thanksgiving-dienst meer hebben als er iemand van een verdomd dak was gevallen. Ze kon selectiever zijn in de projecten waar ze persoonlijk bij betrokken was en kiezen waar, wanneer en hoeveel ze reisde. Als je hard genoeg had gewerkt, hoefde je jezelf niet meer te bewijzen.

Daar ging ze van uit.

Dat was tenminste het plan en ze was te ver gekomen om zich niet daaraan te houden.

‘En wanneer denk je dat je partner wordt?’ vroeg haar moeder.

Cara slaakte een korte gefrustreerde zucht. Ze hadden het hier al vaak over gehad en het antwoord was nog steeds hetzelfde. ‘Hopelijk tegen de tijd dat ik veertig ben.’ Niemand was ooit jonger partner geworden. Dat wist haar moeder, wat betekende dat haar vraag een beladen vraag was geweest – een aanloop naar wat ze eigenlijk wilde zeggen.

‘Heb je ooit...’

Daar was het. Cara voelde een steek van ergernis in haar borst. Wat eigenlijk prima was. Het zou het makkelijker maken om weg te gaan. ‘Heb ik weleens wat?’ Ze zette zich schrap voor een gesprek over de toestand van haar baarmoeder.

Heb je weleens nagedacht over het invriezen van je eicellen? Denk je dat je open zou staan voor adoptie als het straks te laat voor je is?

‘Niets, niets,’ zei haar moeder. Ze liep naar Cara toe en sloeg haar armen om haar heen.

Dat was nieuw. Normaal gesproken zou mam niet hebben gearzeld om haar zin af te maken. Cara pakte haar niet zo stevig vast als ze had gewild, uit angst haar gewrichtspijn te verergeren. Haar moeders reumatoïde artritis was de laatste dagen weer opgevlamd. Ze inhaleerde de vertrouwde babypoedergeur van haar moeder en voelde hoe die haar lichaam ontspande. Ze associeerde die geur met ‘s avonds in bed gestopt worden, wat lang geleden verhaaltjes en slaapliedjes had betekend, en naarmate Cara ouder werd, vertrouwelijke gesprekken. Haar moeder stopte haar niet meer in, maar als Cara thuis was, dronken ze ‘s avonds vaak samen een kopje thee voordat Cara de trap op klom naar haar slaapkamer.

‘Het spijt me,’ fluisterde haar moeder in haar oor. ‘Ik gedraag me vreselijk. Ik ben zo trots op je. Wees voorzichtig, oké?’

Verdomme. Nu zou Cara echt gaan huilen. ‘Ik hou van je, mam,’ kraste ze.

‘Ik hou ook van jou, mijn meisje, mijn allerliefste,’ zei haar moeder, haar stem zoals gebruikelijk weer zangerig warm terwijl ze achteruit stapte. *Mijn meisje, mijn allerliefste.* Zolang Cara zich kon herinneren, had haar moeder die koosnamen toegevoegd aan elk welterusten en afscheid dat tussen hen had plaatsgevonden, of Cara nu een dag naar school ging of voor een maand naar de Eldoviaanse Alpen. ‘We zullen een kaarsje voor je aansteken op Thanksgiving.’

Hoe graag hij het ook niet wilde, Matteo besloot op het laatste moment toch zelf naar het vliegveld te gaan. Hij had een auto kunnen sturen. Er was geen enkele reden waarom hij persoonlijk naar Zürich zou moeten reizen en een bord met de tekst MEVROUW CARA DELANEY omhoog zou moeten houden om de vrouw te verwelkomen die Eldovia’s ondergang zou worden. Maar hij deed het toch.

Wanneer de koning je opdroeg om ervoor te zorgen dat de Amerikaanse managementconsultant op de juiste manier werd verwelkomd, stuurde je geen staf lid; je ging zelf naar het vliegveld. Matteo zou openlijk toegeven dat hij iemand was met plichtsbesef. Nee, dat was het niet. Dan klonk hij als een protocolrobot. Het was meer dat traditie belangrijk was. En aangezien Amerikanen zo onderbedeeld waren qua tradities, zou mevrouw Delaney verwelkomd worden door een vertegenwoordiger van de Eldoviaanse kroon, of het haar nu iets kon schelen of niet. Het punt was dat het hem iets kon schelen.

Hij keek rond in de aankomsthal en zijn blik viel op een kind dat alleen stond te huilen. Hij haastte zich naar de jongen. ‘Is alles in orde, mijn vriend?’

‘Ik ben verdwaald!’ jammerde de jongen, zo te zien niet ouder dan een jaar of vijf, zes.

‘Nou, zullen we zorgen dat je niet meer verdwaald bent?’ Matteo stak hem zijn hand toe, de jongen nam hem aan en samen liepen ze naar een informatiebalie.

Binnen een paar minuten kwamen de omgeroepen ouders van de jongen aansnellen. Matteo glimlachte toen ze hem bedankten en struikelde bijna over een koffer. ‘Het spijt me!’ riep een tienermeisje uit. ‘De rits is kapot!’

Hij bukte zich om haar te helpen de koffer opnieuw in te pakken. Het bleek dat de rits niet kapot was, maar gewoon klemde omdat de koffer te vol was gestopt. Wat een chaos vandaag op het vliegveld. Matteo hielp het meisje om wat spullen in een rugzak te stoppen.

Hij had haar nog maar net op weg geholpen toen, over chaos gesproken, plotseling een vrouw in zijn gezichtsveld stond. Ze droeg een zwart broekpak en de hoogste hakken die hij ooit bij een vrouw in Eldovia in de winter had gezien, of misschien wel ooit. Hij zag dat haar oog op zijn bord viel en ze liep – gezien die schoenen – met een indrukwekkende snelheid op hem af, terwijl ze een kleine rolkoffer achter zich aan trok. Het staccato getik van haar hakken voegde zich bij het gestage gezoem van de wieltjes van de koffer en vormde zo een onheilspellende symfonie. Haar donkere, bijna zwarte haar was opgestoken in een strakke chignon die, samen met het zwarte pak, een schril contrast vormde met haar huid die bijna net zo bleek was als de sneeuw die buiten viel. Haar huid leek bijna te gloeien, alsof een berg van die sneeuw zich had opgehoopt en glinsterde onder het maanlicht. Ze leek wel een engel.

Hij slaakte een zucht vol zelfwalging. Echt, hij moest even een paar tandjes terugschakelen. Cara Delaney bracht geen blijde boodschap. Als ze al een engel was, dan was ze geen goede. Hij vormde een glimlach met zijn mond, maar zorgde ervoor dat zijn ogen geen warmte uitstraalden. ‘Mevrouw Delaney?’

‘Ja.’ Ze stak haar hand uit op die agressieve Amerikaanse manier.

Haar nagels waren gelakt in een rode kleur die zo donker was dat hij bijna zwart was.

‘Ik ben Matteo Benz.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei ze op een toon die suggereerde dat er eigenlijk helemaal niets aangenaams was aan hun kennismaking terwijl ze intussen zijn vingers probeerde te breken.

‘Insgelijks,’ mompelde hij, en hij kneep even hard terug. Het was belachelijk, deze uiting van dominantie, terwijl iedereen, behalve misschien Amerikaanse managementconsultants, wist dat een zachte aanpak veel effectiever was dan brute kracht om te krijgen wat je wilde. Botverpletterende handdrukken en schoenen die onder de EU-wapenwetgeving zouden moeten vallen, waren niet alleen loze signalen, maar duiden ook op een onderliggend gebrek aan vertrouwen dat kon worden uitgebuit.

Hij zou dat in gedachten houden.

‘Ik weet dat je nauw hebt samengewerkt met Bradley Wiener om zijn komst voor te bereiden,’ zei ze. ‘Ik hoop dat het geen al te grote teleurstelling is om mij te krijgen.’

Hij had haar snel moeten verzekeren dat ze nooit een teleurstelling zou kunnen zijn. In plaats daarvan hield hij zijn gezicht uitdrukkingloos. ‘Ik hoop dat het herstel van meneer Wiener voorspoedig gaat?’

Mevrouw Delaney ging niet in op Matteo’s vraag over de toestand van haar collega. ‘Ik kan je verzekeren dat Brad me wegwijs heeft gemaakt in het dossier.’

Het dossiér. Alsof een hele natie, haar welzijn en welvaart, gereduceerd konden worden tot zoiets alledaags als een dossier. Maar hij moest onthouden dat het in haar gedachten wel kon. Dat het al was gebeurd.

‘Ik wist niet dat je me zou ophalen,’ zei ze.

Hij wist niet of ze een opmerking maakte over het feit dat hij niet

gewoon een chauffeur had gestuurd – zoals hij had moeten doen – of dat ze klaagde over het feit dat de koning er niet zelf was om de rode loper uit te rollen. ‘Het spijt de koning dat hij vanavond niet aanwezig kon zijn om je persoonlijk welkom te heten. Hij moest op het laatste moment nog wat zaken regelen in Riems dat, zoals je misschien wel weet, aan de andere kant van het land ligt. Hij is...’

‘Ja. Er is een tweede Morneau-fabriek in Riems,’ onderbrak ze hem.

Maar waarom zou hij minder verwachten van iemand als zij? Hij oefende zijn ademhaling. In door de neus, uit door de mond. Eén keer maar, zodat hij niet voor gek stond. Het hielp. Hij ging verder waar hij was gebleven, zonder de inhoud van de onderbreking te erkennen. ‘Hij kijkt er echter naar uit om je morgen te ontmoeten. In de tussentijd ben ik de adjudant van Zijne Majesteit. Ben je bekend met die rol?’ Hij vroeg het omdat veel mensen dat niet waren. Vooral Amerikanen dachten vaak dat hij een butler was. Niet dat er iets mis mee was om butler te zijn. Het was een eervolle manier om de kost te verdienen met het verlenen van een belangrijke dienst.

‘Ja. Ik heb *The Crown* gezien.’

Alle machtig. Zijn onbewogen façade verslakte bijna. In door de neus, uit door de mond.

‘Voor zover ik weet,’ ging ze verder, ‘is een adjudant net zoiets als een directieassistent. Iedereen denkt dat je een secretaresse bent, maar in werkelijkheid bedien jij het hele schip.’

‘Het schip? Pardon?’

‘Het is een *Star Trek*-metafoor. De kapitein kan mooi praten, maar de persoon die het schip laat vertrekken is de ingenieur. Als de ingenieur het schip niet kan laten gaan – of niet wil laten gaan – dan gaat het niet, wat de kapitein ook zegt.’

Hmm. Wat een merkwaardige en onverwachte vergelijking.

‘Maar kies je metafoor,’ ging ze verder. ‘De wind onder de vleugels van je baas. De man achter de troon.’ Ze hield haar glimlach even vast, duidelijk in een poging om niet te lachen. Ze verloor de strijd en liet een hoge, muzikale, verrukte lach klinken die niet leek te passen bij haar verpletterende handdruk, haar brutale onderbrekingen en haar gothic zakenimago. ‘Wat in dit geval vast geen metafoor is, want dat ben je letterlijk.’

‘Nou, niet letterlijk.’

‘Wat?’

‘Ik sta niet letterlijk achter de troon.’ Er was niet eens een letterlijke troon, tenminste niet op de manier die zij zich voorstelde.

Ze rolde een beetje met haar ogen. Hij had verwacht dat ‘rol niet met je ogen naar de cliënt’ een basisprincipe was. ‘Je bent je er misschien niet van bewust,’ zei ze, ‘dat veel woordenboeken de definitie van ‘letterlijk’ hebben herzien zodat ook “feitelijk” of “nagenoeg” eronder vallen.’

Hij probeerde zich niet openlijk te ergeren. Hij sprak immers net zo goed of beter Engels dan de gemiddelde hoogopgeleide Amerikaan. ‘Daar ben ik me van bewust, maar dat betekent niet dat ik het goedkeur. Een woord kan niet ook het tegenovergestelde van zichzelf betekenen, alleen omdat genoeg mensen het ermee eens zijn.’ Nog een feit waarvan hij zich bewust was: hij zou niet zo tegen haar moeten praten, niet nu de koning hem uitdrukkelijk had gevraagd het haar comfortabel te maken.

Ze staaarde hem iets te lang aan en zei toen: ‘Ik zie al hoe dit gaat worden.’

‘Is dat zo?’ Hij deed het nog steeds. Hij leek niet te kunnen stoppen.

‘Dat is zo.’ Er klonk een bepaalde toon in haar stem – waarschijnlijk om die van hem te evenaren – en haar ogen, die het diepe, donkere blauw van een bergmeer hadden, spuwden vuur.

Oké. Genoeg. Hij had hier één taak, één simpele taak, en dat was mevrouw Delaney verwelkomen. Hij had ander belangrijker werk te doen, dus hij wilde haar graag van zijn lijstje afvinken. ‘Zullen we je koffers gaan halen?’

Ze knikte naar de kleine koffer van onheil die ze achter zich aan had gerold. ‘Dit is alles.’

‘Dat is alles wat je hebt voor zo’n lang verblijf?’

‘Ik reis veel. Ik heb inpakken tot een wetenschap verheven.’

Waarschijnlijk had ze alles teruggebracht tot ‘een wetenschap’, inclusief hoe ze Eldovia wilde ontdoen van haar identiteit en tradities. Ze was waarschijnlijk lid van een of andere efficiëntiecultus, of iets wat veel Griekse letters in zijn naam had, maar eigenlijk niets meer deed dan je leren hoe je een to-dolijst moest maken en je de discipline bijbracht om die uit te voeren. ‘Goed dan, zullen we gaan?’

‘We gaan.’

In door de neus, uit door de mond.

‘Misschien kunnen we deze tijd gebruiken om te beginnen?’ vroeg Cara, toen ze eenmaal op de achterbank van een zwarte BMW zaten en meneer Benz – hij noemde haar steeds mevrouw Delaney, dus dacht ze aan hem als meneer Benz – haar informeerde dat de reis van het vliegveld naar het paleis bijna twee uur zou duren. ‘Ik dacht dat we een paar dingen konden doornemen.’

‘Ik geloof dat je contract morgen ingaat.’

‘Klopt. Hoe dan ook, ik vind het prima om alvast informeel te beginnen. Kunnen we tempo maken?’

‘Tempo maken?’ herhaalde hij met een vragende uitdrukking op zijn gezicht. Hij knikte naar de chauffeur die van hen gescheiden was door een doorzichtig plastic tussenschot. ‘Ik verzeker je dat meneer Walmsley de vlotste chauffeur is die je je kunt wensen en – wat nog belangrijker is voor als we aan de klim in de bergen

beginnen – een voorzichtige. Hij is een ex-militair uit het Eldovianse leger.’

‘Dat was een idioom. Ik bedoelde tempo maken in de zin van iemand vlug bijpraten.’ Was dat een slechte manier om het uit te leggen? Nog een metafoor die misschien niet logisch was voor iemand voor wie Engels niet de moedertaal was.

‘Om ze te “oriënteren op het dossier”?’

‘Ja, precies. Om ze op de hoogte te brengen van wat ze moeten weten voordat ze ergens aan beginnen.’

‘En ik maar denken dat je je al had georiënteerd op het dossier.’ Hij keek haar aan met een uitgestreken gezicht. Deze meneer Benz had meestal een geweldige pokerface. Af en toe deed hij echter iets waarbij hij zijn neusgaten opensperde en zijn lippen samenperste – maar slechts voor een seconde, en dan was de pokerface weer terug.

Het was een verrassend knap gezicht, ongeacht hoe hij keek. Hij had groene ogen met gouden spikkels, kortgeknipt donkerblond haar en belachelijk volle lippen. Zijn kaak zag eruit alsof hij uit graniet was gebeiteld – alsof hij dóór graniet kon beitelen, eigenlijk, en ook door allerlei soorten onzin. Het was vreemd: als je echt naar het gezicht van meneer Benz keek, was hij waarschijnlijk een dertiger, maar zijn houding deed denken aan iemand die ouder was. Dat kwam deels door zijn pak, dat duidelijk goed gemaakt was, maar uit drie delen bestond – iets wat je tegenwoordig niet veel meer zag. Er was zelfs een horlogeketting, bevestigd aan een van de knopen van het gilet, dat verdween in een klein zakje. Zijn formele manier van spreken, waarvan ze vermoedde dat die verderging dan het feit dat ze verschillende moedertalen hadden, droeg ook bij aan zijn aura van een oude ziel. Hij zag eruit als een millennial verkleed als een boomer. Een deftige boomer. Met een geweldige pokerface.

Een geweldige pokerface die af en toe verslaptte, en ze wist wat dat betekende. Hij was pissig dat ze hier was. Dat had ze niet verwacht. Om eerlijk te zijn, had ze niets verwacht. Ze kende dit dossier – ze had de leiding genomen over de pitch en er toezicht op gehouden sinds CZT het contract had binnengehaald. Maar Brad was, gezien zijn achtergrond als werktuigbouwkundig ingenieur en zijn vloeiende Duits, de projectleider en de contactpersoon geweest voor de Eldovianen.

Dus Cara begon deze reis zonder enige kennis van de spelers, wat niet optimaal was, maar waar niets aan te doen viel.

Maar ze wist hoe cliënten waren. Er waren maar een paar soorten. De bron van de ergernis van meneer Benz was vrijwel zeker een van de volgende twee dingen. Ten eerste kon het gewoon seksisme zijn. Hij kon het vervelend vinden dat hij met Brad had gewerkt en nu met een vrouw te maken had. De tweede optie was dat het niet persoonlijk was en dat hij gewoon boos was dat er iemand was. Dit gebeurde soms als CZT de opdracht had gekregen om schoon schip te maken. Cara was hier om te beginnen met een revisie van de activiteiten van Morneau, een luxe horlogebedrijf in de trant van Rolex, maar kleiner en, afhankelijk van wie je het uit de aristocratische kringen vroeg, exclusiever. De koninklijke familie bezat twee vijfde van het particuliere bedrijf en de geschiedenis van Morneau en de troon waren met elkaar verweven, dus ze kon begrijpen dat haar taak gevoelig lag.

Zoals zij het begreep, was meneer Benz de man achter de troon, ook al verwoordde hij dat niet graag zo. Ze had het organigram van de koninklijke familie gezien. Meneer Benz had zijn eigen hooggeplaatste hokje in dat diagram, maar heel veel mensen waren met een stippellijn aan hem verbonden om aan hem te rapporten. Hij was betrokken bij elke afdeling, van de keuken tot public relations. En misschien nog belangrijker: volgens Brad luisterde de koning

naar hem en vertrouwde hij hem blindelings. Cara wist dat de koning haar hier wilde hebben. Hij, in zijn rol als voorzitter van Morneau's raad van bestuur, was persoonlijk betrokken geweest bij het doorlichten van de bedrijven die voor de baan in aanmerking wilden komen. Ze wist niet of iemand anders haar hier wilde hebben. Dat een baas iets wilde, betekende niet dat de rest van het team dat ook wilde, zelfs niet – of misschien vooral niet – als die baas een erfelijke monarch was.

Zou ze veel weerstand krijgen? Zouden mensen haar helpen? Haar ondermijnen? Dit waren het soort vragen achter de schermen die ze pas kon beantwoorden als ze op locatie was, en ze hoopte dat meneer Benz misschien enig inzicht had in de politiek van de situatie. En wat er ook zou gebeuren, als er koppen zouden rollen, zou die van deze man niet op het hakblok liggen.

'Ik heb me georiënteerd op het dossier op papier,' zei ze voorzichtig, terugkomend op de opmerking van meneer Benz. 'Maar zoals je vast wel begrijpt, is dat heel wat anders dan ergens voet aan de grond hebben.'

'Voet aan de grond,' herhaalde hij vragend.

'Sorry, dat is nog een idioom. Het betekent...'

'Het is een militaire metafoor.'

'Ja. Ik hoopte dat je me een blik achter de schermen kon geven in het bedrijf en de context waarin ik zal opereren.'

'En in deze metafoor ben jij een binnenvallend leger?' Hij keek voor zich uit en grijnsde alsof hij iets grappigs zag wat alleen hij kon zien.

'Helemaal niet. Ik ben slechts –'

'Wat ben ik dan?' ging hij verder, haar negerend, en nog steeds geamuseerd door zijn binnenpretje. 'Het arme, achterlijke dorp dat je hier komt plunderen?'

'Natuurlijk niet,' snauwde ze voordat ze zich kon bedenken.

Verdomme. Ze haatte het dat ze zich liet opjuttten. Ze haatte het extra dat hij, dankzij de snibbige toon die ze niet had kunnen bedwingen, zou weten dat hij haar op opjutte.

Hij draaide zijn hoofd langzaam om en vestigde eindelijk zijn aandacht op haar. Ze dacht echt dat zijn kaak door graniet kon hakken. Of, oké, misschien gewoon heel zacht leesteen. Maar toch. Er lag een uitdaging in zijn blik. ‘Wat ben ik dan?’

O, in hemelsnaam, deze man was niet te geloven. ‘Cijfer jezelf vooral niet weg. Je lijkt me niet echt het achterlijke dorpstype. Misschien ben je eigenlijk wel een guerrillastrijder. Of een spion.’ Ze probeerde de sfeer wat te verlichten.

Het werkte niet. ‘Mevrouw Delaney, ik zit niet in de raad van bestuur van Morneau en als zodanig beschik ik niet over, zoals je zegt, voorkennis.’

Jezus. Hij deed alsof ze het over handel met voorkennis had. Maar goed. Wat de verklaring ook was voor zijn afstandelijkheid, seksisme of een meer algemene vijandigheid – en het kon beide zijn –, het was jammer. Maar ze was goed in klappen opvangen. Verandering is het essentiële proces van het bestaan, toch? Het was nu haar taak om ervoor te zorgen dat meneer Benz een neutrale partij bleef in plaats van een saboteur werd. Daarvoor moest ze hem ontwapenen, om in de militaire metafoor te blijven. Om dat te doen, moest ze erachter zien te komen waarom hij zo’n stijve hark was.

Maar niet letterlijk.

Ha. Te veel metaforen.

‘Is er iets grappig, mevrouw Delaney?’

Hij wilde morgen – maandag – beginnen. Misschien was hij een stiptheidsactiotype met een meer Europees gevoel voor de balans tussen werk en privé. Ze was zich ervan bewust dat dat soort mensen en culturen bestonden. Tijdens een klus in Spanje had het

hele bedrijf tijdens de lunch twee uur lang de deuren gesloten – en ze hadden CZT ingehuurd om inefficiënties in hun processen te vinden.

Om haar theorie te testen, vroeg ze: ‘Wat is er in het weekend te doen in Witten? Ik moest net lachen, want ik begrijp dat Eldovia bekendstaat om het skiën, maar ik ben geen skiër.’ Ze was zeer zeker geen skiër. Ze duwde die herinneringen weg. Ze was dat meisje niet meer. ‘Ik ben eigenlijk bijzonder getalenteerd in naar plekken gaan waar ik niet kan deelnemen aan een kenmerkende activiteit. Ik heb ooit een maand op Barbados doorgebracht zonder te kunnen zwemmen.’

‘Als je wilt leren skiën, kan ik lessen voor je regelen. Maar er zijn talloze andere activiteiten deze tijd van het jaar. Er is een schaatsbaan in het dorp.’ Ze trok een gezicht en hij zei: ‘Ik zie aan je blik dat je ook niet schaatst.’

‘Ik heb nooit de kans gehad om het te leren.’ Wat waar was over schaatsen, maar technisch gezien niet over skiën.

Ze had niet over skiën moeten beginnen.

‘Workaholic, zoals de Amerikanen zeggen?’

‘Zoiets.’

‘Er is wat opmerkelijke architectuur in het dorp, vooral de Sint-Mattheüskerk.’

‘O! Is er een katholieke kerk in Witten?’ Dat was er iets te enthousiast uitgekomen. Ze had bedacht dat ze er misschien donderdag een zou proberen te vinden. Het was hier natuurlijk geen Thanksgiving, maar ze kon nog steeds een kaars aansteken voor een enigszins sullige, trans-Atlantische communicatie met haar moeder. ‘Als je het niet wist door mijn Ierse naam, ik ben katholiek. Maar niet echt.’

‘Cara Delaney,’ zei hij langzaam, terwijl hij de lettergrepen uitrekte. Het voelde alsof zijn stem haar naam streelde. Wat absurd